



Línies

Laura Cabedo Cabo

I

El cartabó del silenci i la seua ombra
traça en la transparència una mirada;
l'horitzó fins als ulls,
fins al llavis que presenten el finir de la besada.

L'aire despullant-se en l'aire,
desfent-se de les seues primeres teles de llum;
a un temps, la línia del teuladí
detinguda en el carbó del cable
i d'allí, al refugi de l'arbre
perpendicular a la terra encara fosca.

El roser embullat en les seues mediatrïus
i més avall encara,
només abans del secret de l'arrel,
la línia viva de les formigues
que, tal vegada, sucumbisca al peu d'algú
del seu cor al camí a casa,
a la mort, al festí dels records.

La primera frescor tira les seues paral·leles
a la brisa que mou les canyes
en les rectes atapeïdes, tremoloses.

Per fi, el triangle de tota aquesta solitud
en la immensa hipotenusa de voler-te
i el tres catorze d'aquesta abraçada
oberta de bat a bat.

II

La corba de la tristesa;
el llapis de les llàgrimes
com pedres d'aigua al precipici,
dibuixa, gota a gota, l'allau de les absències.

La línia horitzontal infinita dels records;
jacents, paral·lels com si foren trets.

La perspectiva cònica imperfecta del que va ser
i la seua trajectòria cap a aquest punt
on tot es perd, disminueix, convergeix,
com la llum que minva fins la nit.

Els éssers vius que em són volguts
i es van anar d'aquest costat del dibuix;
els més, per la fugida de la mort;
alguns, només alguns, per la distància de la vida,
de l'odi, del desemparament, de l'oblit.

Aquesta vella poeta solitaria,
per una infinitat de línies al capdavant,
detinguda, dempeus, proporcional,
a la justa mesura dels seus errors.

La fugacitat de tot el que som
fugint cap a un punt,
en el qual, qualsevol dia,
serem, tan sols, una línia
en la magnitud d'un altre ésser
i haurà valgut la pena.

III

Fixem un punt;

no importa, diminut, quasi imperceptible.

Allí està tot, maternitat, l'inici;

allò accident i essència al temps;

el porus, l'estoma on canvia, es desencadena,

s'altera el no-res i ens fan;

les ganes fins i tot abans del semen,

molt abans de la trobada,

aquella xiqueta rossa

que juga esbalaida al gronxador,

ja amb el seu punt, com un santuari.

Milions de línies d'un ésser a un altre:

de l'ocell en el seu trinar

al tren que parteix amb l'amor,

i d'ell al poema

que plegarà el dia fins a deixar

la nit embullada en un soroll de mar,

on a l'au transcorre

i mesura el cel en blaus i blancs.

IV

Les línies perpendiculars dels feliços
tallant la tristesa de la vesprada;
les aus trencant la vertical de l'aire;
els angles de lluna sobre la nit;
les pluges, les ombres, els somnis,
els morts, els vius, els amants,
les tendreses, els odis, les parpelles,
l'espasa i la llum;
el piano i el silenci, el silenci i els teus peus.

Tot es creua en un punt;
la teranyina d'un poema i una paraula,
aqueixa paraula i aquest ésser,
qualsevol i algú que ho vol,
qui ho vol i el seu lluny,
el teu lluny i el meu silenci,
el nostre silenci i el piano als teus peus.

Tot el no-res ple de ratlles
com un arpa que creua el desig
fent un tremolor
que es perd en l'infinit.

V

Un dia hi haurà una línia en la veu del silenci;
passarà pel cel creuant un núvol,
portarà el seu vertigen en la boca
i vindràs a poc a poc a banyar-te en poemes
escrits darrere d'un dijous
que algú pensava en aquest algú
i es va avançar fins al paper
i va traçar una línia en la veu del silenci.
Tal vegada, la solitud s'omplirà d'escuma
de besades d'estrènyer-nos sense més
com un ocell plega les ales.

Un dia hi haurà una línia en la pell de la pluja;
ningú la veurà quan et cerque
secreta entre tota aquesta tristesa vertical.

Des del cor d'un ésser llunyà
que la va fer amb la seua millor llàgrima sola
i la va posar com un arbre en el bosc,
com una altra ona en la platja,
com una flama en qualsevol altar.

Tal vegada, ara la teua mà s'avance
i allí, on no estic, eixe intent d'agafar-me
justifique aquest dolor
i aquests poemes.